

Son düzlükte uyuma!

Ebû Musa el-Eş'arî (r.a.), ömrünün sonlarına doğru ibadet ve taatte öyle bir gayret içindeydi ki, görenler hayret ediyordu. Gecesi gündüzüne karışmış, adeta nefes alır gibi ibadet ediyordu.

Bu hâlini gören yakınları dayanamadı ve şöyle dediler: “Biraz kendine acısan... Biraz yavaşlasan... Nefsine biraz şefkat göstersen olmaz mı?”

Bu söz, zahirde merhamet gibi görünüyordu... Ama hakikatte bir gaflet kokusu taşıyordu.

Ebû Musa (r.a.) onların bu sözlerine öyle bir cevap verdi ki, sadece onları değil, kıyamete kadar gelecek herkesi uyandıracak cinstendi:

“Yarış için salıverilen atlar, varış yerine yaklaştıklarında bütün güçlerini ortaya koyarlar.”

Sonra sözü kalbe saplanan bir ok gibi tamamladı: **“Yemin ederim ki... Benim de ömrümden bundan daha az bir zaman kaldı.”**

O artık yolun sonunu görmüştü. Artık gevşeme zamanı değil artırma zamanıydı. Çünkü sona yaklaşan hızlanır, bitişe yaklaşan kendini bırakmaz.

Râvi der ki: Ebû Musa el-Eş'arî (r.a.), vefat edinceye kadar bu hâl üzere yaşadı. Ne yavaşladı, ne gevşedi... Son nefesine kadar kullukta koşmaya devam etti.

Netice:

Dünya bir yarışta ölüm bitiş çizgisidir. Ve akıllı olan çizgiye yaklaşırken yavaşlayan değil, **son gücüyle koşandır.**

Nefis ise tam tersini fısıldar: “Dinlen... Rahatla... Daha sonra yaparsın...” Hâlbuki bu ses, insanı en kritik yerde yavaşlatan bir tuzaktır. O anlarda yapılan gayret, belki bütün bir ömrün neticesini belirler. Çünkü ölüm, gençlik-yaşlılık, iş-güç, emeklilik dinlemez. Nice insanlar vardır ki “ileride yaparım” dediği ibadetlere hiç ulaşmadan göçüp gitmiştir.

Bu yüzden akıllı olan, kulluğu erteleyen değil; bugünü son günü gibi yaşayan kişidir. Emeklilik hayalleriyle değil, ahiret hazırlığıyla yaşar. Çünkü bilir ki asıl istirahat, kabirde değil; kabirden sonra olacaktır.